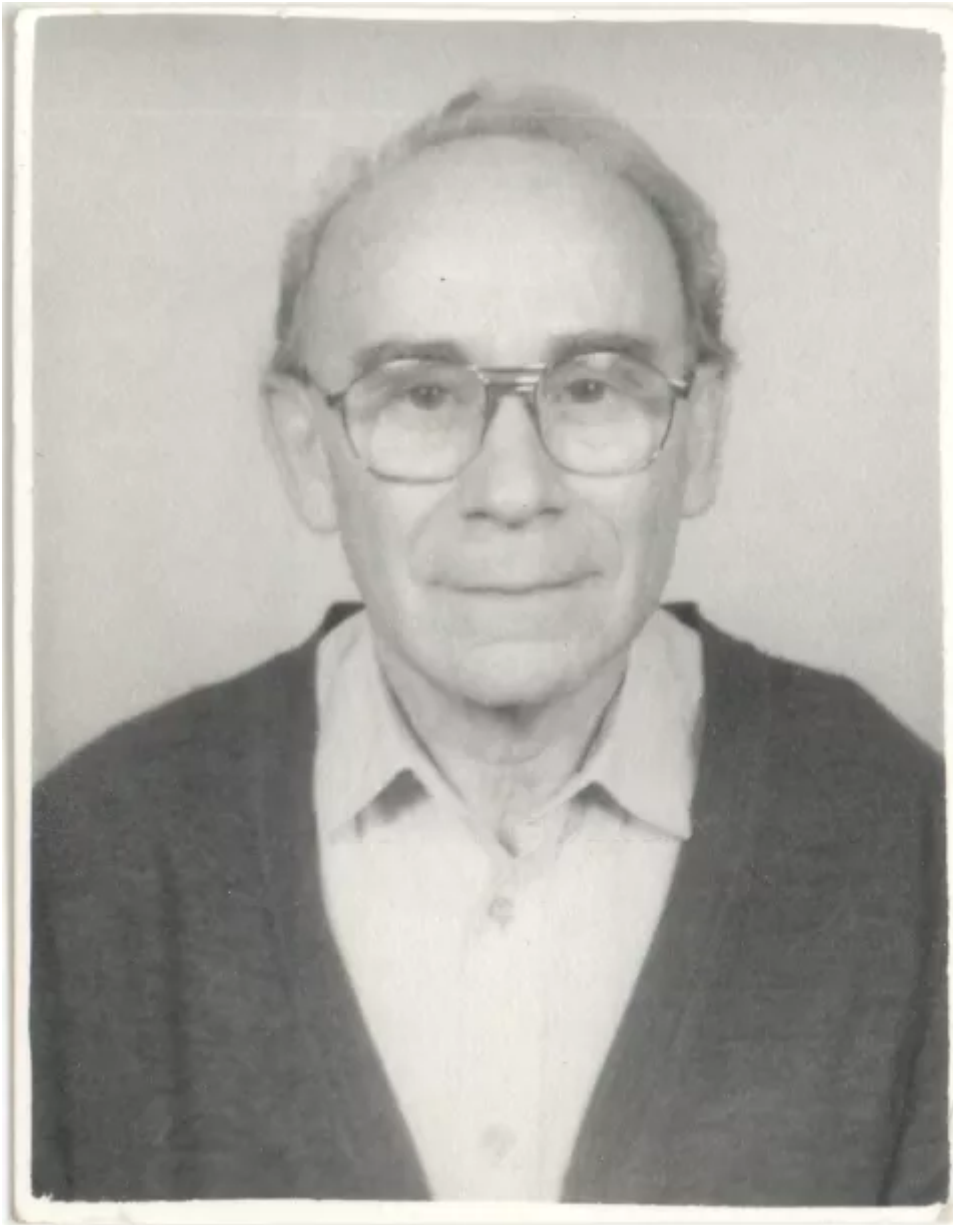

Csernovits Sámuel

Ez itt én vagyok, az 1990-es évek elején készült a kép, Marosvásárhelyen. Az én felfogásom szerint a vallás annak való, akinek szüksége van rá. Én gyerekkoromban is csak akkor tartottam be a vallási előírásokat, ha erőszakoltak rá. Most már azt sem tudom, hogy mikor vannak az ünnepek. Nem érdekelt. A vallás erőszakolása nagyon rossz emléket hagyott bennem, és különben sem érdekelnek ezek a vallásos ünnepek. Ezért aztán a vallásos ünnepek nem játszottak semmilyen szerepet a családom életében. Amit én ezekből az ünnepekből felfogok, az tulajdonképpen a népi jelleg. Lehet az karácsony, húsvét, lehet az zsidó vagy keresztény, de csak a népi jelleg. De engem nem érdekel sem Jézus, sem Mózes, sem a Messiás, mert nem létezik az én felfogásomban. Újraalakult a hitközség, de nagyon kevés zsidó van már a városban, körülbelül kétszáz ember vallja magát zsidónak. Szegényes az aktivitása. Tartom a kapcsolatot a hitközséggel, de nem járok minden szertartásra. Csak a nagyobb zsidó ünnepségeken veszek részt, vagy a hivatalos ügyeket, a jóvátételt intézem ott. 1989 után kaptam különböző kárpótlásokat a németek, svájciak, osztrákok, illetve a magyarok részéről. Ez javított az életvitelünkön. Az utóbbi négy-öt évben inkább írással foglalkoztam. Két regényt írtam. Az első, amelynek a címe 'Túlélés', a gyermekkorral

foglalkozik. A zsidó családi élet jellegzetességeit, a megélt politikai rendszerek jellegét próbáltam megírni. Mindezt nem beszámolóként írtam meg, hanem irodalmi képekbe foglaltam. A második címe 'Ajándékélet', és 1945-től 1989-ig követi az eseményeket. Az első regény már átesett a korrektúrán, a Mentor Kiadónál van, kiadásra vár. Néhány évvel ezelőtt még autót is vezettem, gyakran jártunk ki a Maros partján levő hétvégi házunkba. Mostanában kevesebbet mozgok.